

kan ikke sættes op på et regnebræt, og derfor er det mig sådan set meget magtpåliggende at understrege, at vi ser sådan på det, at Danmark er parat til og kan bære konsekvenserne af såvel et ja som et nej.

Jeg hæfter mig ved, at udenrigsministeren i sin del af besvarelsen af forespørgslen sagde, at den europæiske dagsorden er et hele. Sådan hørte jeg det i hvert fald, og det er et udsagn, som jeg er meget enig i. Den europæiske dagsorden er et hele, og derfor kan man heller ikke isolere debatten om euroen, om den danske undtagelse og om Den Økonomiske og Monetære Unions udvikling i EU fra alle andre spørgsmål. Den danske afgørelse og euroens udvikling har også noget at gøre med det, der i øvrigt sker i fællesskabet i EU, og det er vores opfattelse, at de ting sågar også har noget at gøre med det, der foregår under den igangværende regeringskonference, der skal føre til en ny traktat på Nicetopmødet til december.

Det hele er en langstrakt proces, også med ØMU'en. Processen startede med det indre marked, der kom på plads med Fællesakten i sin tid, og hvor kronen på værket i næsten bogstaveligste forstand nu skal være Den Økonomiske og Monetære Union og den klingende euroemønt.

Jeg vil godt understrege, at vi fra Kristeligt Folkepartis side undrer os over – uanset om vi er fra ja- eller nejsiden i vort parti – at regeringen har valgt at fremrykke afstemningsdatoen, fordi den tredje fase ikke er så gammel endda, og vort forbehold i virkeligheden giver grund til at afvente euroens udvikling; hvor sikker en valuta den vil blive. Men o.k., afgørelsen skal træffes den 28. september.

De fordele og ulemper, som er indgået i vore overvejelser, kan jeg for nogles vedkommende opregne i nogle få stikord:

På fordelssiden erkender vi, at den fælles valuta kan være med til at lette handel, investeringer og turisme, fordi valutausikkerheden og omkostningerne ved veksling af valuta fjernes mellem eurolandene. Det kan også være en fordel, at eurolandene sammen kan reagere på økonomiske udsving, der rammer hele Unionen, fordi man altså vil have fælles fodslag. Det kan også være en fordel set i relation til, hvilke muligheder valutaspekulanter har over for euroen.

På den side, hvor vi tæller ulemperne, vil vi pege på, at landene formelt, men efter vores opfattelse også til en vis grad reelt, vil få mindre

økonomisk handlefrihed, færre nationale justeringsmekanismer. Jeg vil nævne, at det for os at se bliver nødvendigt i stigende grad også at inddrage andre politikområder i samarbejdet. Jeg har allerede nævnt regeringskonferencen, og vi anser det ærlig talt ikke for at være nogen tilfældighed, at man dér diskuterer elementer af social- og arbejdsmarkedspolitik.

På ulempesiden vil jeg også nævne, at flere beslutninger vil blive truffet på EU-niveau frem for på nationalt niveau. Vi mener, at det giver vort demokrati dårligere betingelser. Dertil vil jeg også føje, at selv om euroforbeholdet vedrører Danmark alene, så er hele dette projekt også med til at forstærke en integration i dybden, hvor vi fra Kristeligt Folkepartis side først og fremmest ønsker en integration i bredden.

Jeg har lagt vægt på at fremhæve nogle af de fordele og ulemper, som vi har diskuteret i Kristeligt Folkeparti i forhold til euroen, til spørgsmålet om ophævelse eller fastholdelse af det danske forbehold. Jeg vil godt her afslutningsvis understrege, at Kristeligt Folkepartis folketingsgruppe undtagelsesvis er delt og også er delt lige over i spørgsmålet om holdningen til euroen. To folketingsmedlemmer ønsker den danske undtagelse ophævet, og to folketingsmedlemmer ønsker den fastholdt. Den deling vil også afspejle sig i vores folketingsgruppes medlemmers stemmeafgivning i forbindelse med de forslag til vedtagelse, der er fremsat af forskellige partier.

Kim Behnke (FRI):

Det er vores opfattelse i Frihed 2000, at den folkeafstemning, som statsministeren nu har udskrevet til afholdelse den 28. september, først og fremmest ikke var nødvendig. Den danske befolkning har efter vores opfattelse taget stilling til, om Danmark skal være en del af Euroland; det skete i 1993 med vedtagelsen af de fire såkaldte danske forbehold.

Men hvis der skulle være en dansk folkeafstemning om optagelse i Euroland, så er det vores opfattelse, at den burde finde sted på et tidspunkt, hvor vi har et egentligt erfaringsgrundlag at trække på og vurdere på grundlag af, nemlig på det tidspunkt, hvor den fælles mønt rent faktisk er blevet en realitet i de 11 lande, der foreløbig har valgt at tilslutte sig.

Hvis man ser bort fra de propagandaindslag, der med jævne mellemrum bliver bragt i de danske tv-nyheder, hvor det fortælles, at befolkningerne i de andre lande nu er ved at væn-